

SCHADUW VAN TWIJFEL

(Shadow of Doubt)

Toneelspel in twee bedrijven

door

LESLIE DARBON

vertaling

Yolanda Plaatzer

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072... 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **SCHADUW VAN TWIJFEL - SHADOW OF DOUBT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **LESLIE DARBON** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv... Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072... 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107... 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

DON PARKES - een man van begin 30

MAGGIE PARKES - een vrouw van 30

HELEN FRANCIS - een vrouw van 45

ALAN SEXTON - een man van in de 30

JANE ABBOTT - een vrouw van 29, 30

LIZ THOMAS - een vrouw van 28

DECOR:

Het geheel speelt zich af in Engeland, in een elegant modern huis, in een chique buurt, dicht bij de rivier bij Maidenhead. De prijs van dit soort huizen varieert tussen de 600.000 en 950.000 gulden.

De Riverside Park wijk is het woongebied voor topzakenlui, directeuren en succesvolle ondernemers.

Dit huis is eigendom van Don Parker, reeds directielid en voorbeschikt voor de top, en zijn vrouw, Maggie.

Zoals al de huizen in deze wijk is de benedenverdieping ontworpen als één open geheel, om een gevoel van licht en ruimte te creëren.

Het decor bestaat uit het woon- en eetkamergedeelte. De voordeur en hal en de trap die naar de vier slaapkamers boven leidt. De voordeur is links op het toneel en is aan beide zijden geflankeerd voor zogenaamde "kajuitsramen", die het uitzicht bieden op de oprit en het gazon. Een elegante trap loopt van boven tot in de hal en voordeur. Daar waar het de hal bereikt, loopt de balustrade door langs de contouren van de hal, die uitkomt in het woongedeelte. Dit maakt het één geheel. Het woongedeelte ligt drie treden lager dan de hal, zodat duidelijk te zien is dat de architect vernuftig gebruik heeft gemaakt van verschillende hoogtes.

De woonkamer is elegant en stijlvol gemeubileerd. De vrouw des huizes is duidelijk een kritisch persoon met smaak. Hier en daar staan verschillende stoelen met fluwelen bekleding en dichte rugleuningen. Donkergroen, zacht beige. Linksvoor op het toneel staat een secretaire. Het wordt duidelijk gebruikt, waar het voor bedoeld is, want er ligt papier, enveloppen, pennen en een

briefopener op, klaar voor gebruik. Vanwege de sierlijke elegantie moet het behoren tot de vrouw des huizes.

De atmosfeer die nagestreefd moet worden is één van elegantie en dit is duidelijk geen huis waar kinderen aanwezig zijn. In het algemeen zijn het stijlmeubelen en dus het tegenovergestelde van wat er in zo'n huis verwacht zou worden.

Middenachter, op een kleine verhoging, welke onderdeel is van het ontwerp van verschillende hoogtes, staat een boekenkast, die bijna de gehele lengte van de muur bedekt. Allerlei soorten boeken staan hierin, van fictie tot studieboeken, ook een dure mini hifi-installatie, welke op een discrete manier is opgesteld, zodat het niet teveel in het oog valt. Aan een kant staat ook een Victoriaanse olielamp, die zeer attractief en van een ongewoon ontwerp is. Dit gedeelte wordt gebruikt als "studeerruimte" en aan de voorzijde van de verhoging, daar waar men "uitzicht" heeft op het woongedeelte, staat een groot Victoriaans bureau, van goede kwaliteit. Het moet gezien worden als de plek waar iemand kan lezen, naslagwerk doen, zelfs schrijven en toch apart zit van de rest van het woongedeelte. Het is een soort kleine "oase" van de dagelijkse routine.

Rechts op het toneel, is het eetgedeelte en daar staat een dure eettafel met stoelen. Een deur leidt van dit gedeelte naar de keuken, daarnaast zit een doorgeefluik in de muur, bedoeld voor het serveren.

Links op het toneel, onder de trap, is een kast, waar de meters voor het gas en elektra, bezems, mand voor strijkgoed etc. inzit.

Op het moment dat de gordijnen opengaan, moet onmiddellijk voelbaar zijn dat we in de tegenwoordigheid van welvaart zijn, welgestelde mensen, die op de Conservatieven zullen stemmen, zelfs wanneer de belastingen iedere week met 20% omhoog zou gaan.

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

Wanneer de gordijnen opengaan, komt Don Parkes de trap af, hij gaat de woonkamer in. Hij is half gekleed... broek, maar geen overhemd. Hij raakt zijn borst met beide handen aan. Duidelijk geïrriteerd dat hij geen overhemd aan heeft. Hij kijkt rond en ontdekt een grote mand, die opvallend is neergezet en loopt er naar toe. Hij doet deze open en duikt erin, haalt er een pruik van een rechter uit. Enigszins verbijsterd duikt hij er weer in en haalt er een ouderwets gevangenisuniform, met strepen in de breedte, uit. Hij schudt zijn hoofd, enigszins verward en gooit het terug in de man. Hij kijkt rond, dan...

DON: *(roept) Maggie, (dan luider) Maggie. (er komt geen antwoord, hij loopt terug naar de hal en kijkt door het raam. Dan loopt hij naar de kast en trekt deze open. Een 1½ meter hoge stapel strijkgoed valt naar buiten en valt rond zijn voeten) Shit. (hij valt op zijn knieën en begint het bij elkaar te schuiven, smijt het zo snel als hij kan weer in de kast. Een laatste kledingstuk... een overhemd... trekt zijn aandacht. Hij staart ernaar, verbaasd)(Victor Meldrew, of ander duur merk) Ik geloof het niet..... (hij smijt het terug in de kast en doet de deur dicht, het is nodig er tegenaan te leunen om het goed dicht te krijgen. Doelloos loopt hij naar een kastje met een gebogen front, waar een koffertje op ligt, kijkt erin, haalt er één of twee dingen uit, maar er liggen geen overhemden in. Dan haalt hij er een grote manilla envelop uit. Deze is, duidelijk zichtbaar, belangrijk voor hem. Hij aait het. Kust het voor geluk, doet het dan terug in het koffertje. Er schiet hem iets te binnen, hij loopt naar de boekenkast en opent een lade onderaan de kast, haalt er een dure camera uit, doet deze in het koffertje. Op het moment dat hij het deksel dichtdoet, gaat de voordeur open en Maggie Parkes, een aantrekkelijke vrouw komt binnen) Waar ben jij verdorie geweest?*

MAGGIE: *(gespeeld lief) Goedemorgen, schat. Jij ziet er prachtig uit vandaag.... (Don is naar haar toegelopen)*

DON: Oh, kom nou, Maggie. Je weet dat dit een belangrijke dag voor mij is... ik heb je in mijn buurt nodig...

MAGGIE: Het is woensdag.

DON: De hele dag... en het is 1 april... *(denkt even na)* is dat belangrijk?

MAGGIE: Nee. Maar woensdag wel. Mijn beurt voor school... weet je wel?

DON: *(enigszins verbitterd)* Waarom zou ik? We hebben geen kinderen... **weet je wel?**

MAGGIE: *(knikt)* Heel goed... *(pauze, dan ontspant Don en herinnert zich dat hij nog steeds geen overhemd aan heeft)*

DON: Het is je misschien niet opgevallen, *(doet zijn armen wijd)* maar ik ben boven mijn middel naakt. *(zij loopt bij hem weg, richting keuken)*

MAGGIE: Goed dat het niet andersom is... ik zou misschien de verkeerde indruk kunnen krijgen....

DON: Zou je niets hebben opgeleverd....

MAGGIE: Ben ik niet degene die dat moet zeggen?

DON: *(loopt naar haar toe)* Ah... maar ik ga naar Cologne. *(zij loopt weer van hem weg, verder richting keuken)*

MAGGIE: Wel... het zou jou evenmin iets hebben opgeleverd... ik moet het strijkwerk doen. Je weet hoe graag ik dat doe..... het is mijn enige plezier in mijn leven.....

DON: Wat dacht je er dan van jezelf te trakteren... een heet strijkijzer over één van mijn Calvettis te halen... eh?

MAGGIE: *(gespeeld verrast)* Oh. Loop je daarom half naakt rond? *(hij draait zich om, om naar de kast onder de trap te wijzen)*

DON: Heb jij onlangs nog in die kast gekeken?

MAGGIE: Oh, dat doe ik nooit... al dat genot in één klap... ik zou de schok niet overleven. *(ze loopt terug naar hem en aait over zijn naakte borst)* Natuurlijk, zou je ook zo kunnen gaan. Verzekerd van een aantal fräuleins.

DON: Dat denk ik niet, dank je hartelijk.

MAGGIE: Wat wil je dan?

DON: Een overhemd, Maggie, een overhemd. Mijn koninkrijk voor een overhemd.

MAGGIE: Heb je in de keuken gekeken?

DON: *(zucht)* Bijna.

MAGGIE: Daar strijk ik. *(ze kijkt hem stralend aan, gaat af naar de keuken. Komt even later terug met een stapeltje overhemden)* Ik heb er één voor je om nu aan te trekken, *(ze gooit er één naar hem toe, die hij vangt en onmiddellijk aantrekt)* en de rest om mee te nemen. *(ze loopt naar de koffer om de andere overhemden erin te doen. Je ziet dat ze erin rommelt, maar het is niet te zien wat ze doet, want het deksel staat omhoog en belemmert het uitzicht)* Wat een zakenreis.... *(ze houdt de camera omhoog)*

DON: Het is mijn hobby. *(pauze)* Ik dacht dat je het misschien leuk zou vinden een paar foto's te zien, wanneer ik terug ben....

MAGGIE: Hoe attent... jammer dat je er niet bij was... hier zijn een

paar kiekjes... veel plezier ermee.

DON: Wat heb jij vandaag? Het heeft toch niets te maken met dat ik naar Duitsland ga? Kom op... voor de dag ermee.

MAGGIE: Het is niets.

DON: Het is niet... ik bedoel.... je bent toch niet nog... wel, van streek?
(dat is ze wel, ze heeft duidelijk moeite met haar emoties onder controle te houden)

MAGGIE: Het spijt me. *(dan, moeizaam)* Het is gewoon dat... toen ik langs Rosemary's huis kwam, stond die vervloekte postbode op de deur te bonzen. Ik bedoel... je zou denken, dat ze het nu wel zouden weten, ja toch? In ieder geval, ik stopte om het hem te vertellen... maar, voordat ik iets kon zeggen zei hij, "Godsamme. Wat is er met jullie vrouwen in deze buurt? Niets beters te doen dan de hele dag uitslapen? Het is alsof je de dood probeert wakker te maken."

DON: Arme schat. Ik hou van je....

MAGGIE: *(laat haar hoofd hangen)* Ga niet...

DON: Hè?

MAGGIE: Ga vandaag niet naar Duitsland... blijf hier, bij mij. Alsjeblieft.
(hij omarmt haar, houdt haar stevig vast)

DON: Het zal prima met je gaan... ik... wel, ik kan echt niet.... *(een plotselinge ingeving)* hoe moet het dan met jouw plannen....

MAGGIE: Wat?

DON: Het is woensdag... jouw koffiemorgen... *(ze maakt zich los en loopt richting telefoon)*

MAGGIE: Ik zeg het af. *(hij houdt haar tegen)*

DON: Niet doen. Ik kan niet bij je blijven. Niet vandaag. Ik **moet** gaan... Als ik dit klaarspeel... ben ik de volgende directeur, dat is zeker. Bedenk wat dat voor ons betekent. *(denkt even)* We zouden kunnen verhuizen. Weg van hier.... *(het is te zien dat Maggie hier niet blij mee is)*

MAGGIE: Verhuizen?

DON: We zullen gaan kijken voor een huis in de Bray. Waar Parky en Rolf Harris wonen... we zullen het ons kunnen veroorloven. Weg van al die nietsnutten hier...

MAGGIE: *(boos)* Ik wil niet verhuizen...

DON: Ik dacht dat je alleen maar blij zou zijn, weg te gaan van al dit Rosemary gedoe... en eerlijk gezegd, ik denk dat dat het beste is voor jou. Het begint een obsessie te worden....

MAGGIE: Oh, ik snap het. Jij vindt dat ik onder behandeling zou moeten, ja toch?

DON: Dat zei ik niet....

MAGGIE: Niet met zoveel woorden.... hoe zou jij je voelen, hè? Als jij haar gevonden had? *(hij weet niet goed hoe hij hierop moet reageren)*

DON: Vreselijk. Afschuwelijk. Ik begrijp....

MAGGIE: Doe je dat? Iemand liet haar daar achter om dood te gaan. Ze hadden haar kunnen redden. Maar, ze lieten... haar gewoon achter....

DON: Dat weet je niet.

MAGGIE: Ze zouden de doodstraf weer moeten invoeren.....

DON: *(boos)* Dit moet stoppen, Maggie. Ga door met zulke dingen te zeggen en de mensen zullen beginnen te denken....

MAGGIE: Wat?

DON: *(zucht)* Oh, vergeet het.....

MAGGIE: Blijf..... alsjeblieft....

DON: Verdorie... het is belangrijk....

MAGGIE: Ja, je hebt gelijk. Natuurlijk is dat het. Ik begrijp het..... *(hij kijkt op zijn horloge)*

DON: Goed, het spijt me. *(hij loopt richting de kapstok)* Ik wil ruim de tijd hebben..... om er te komen... en in te checken...

MAGGIE: Ja.... ik weet het.... je haat het laat te zijn.... *(wanneer hij bij de kapstok is, haalt hij zijn colbertje ervan af, trekt dit aan terwijl hij terugloopt naar Maggie. Dan ziet hij de mand weer)*

DON: Wat is dit allemaal?

MAGGIE: *(geïrriteerd)* Weet je wel.

DON: Nee, dat weet ik niet.

MAGGIE: Het amateur toneelgezelschap...

DON: Oh.

MAGGIE: Getuige voor het proces.

DON: Agatha Christie...?

MAGGIE: We gaan vanmorgen de kostuums passen...

DON: *(schrikt)* Ik hoef daar toch niet naar toe?

MAGGIE: Iedereen zal er zijn.... *(er valt even een stilte, het is te zien dat Don zich erin gaat berusten, maar dan gaat de voordeurbel)* Gered door de bel, neem ik aan. *(hij steekt zijn hand uit, alsof hij zich met haar wil verzoenen, maar zegt dan)*

DON: *(opgelucht)* Ik doe wel open.... *(hij loopt naar de deur en doet deze open. Helen Francis, het buitenbeentje van de buurt. Verrast)* Helen... *(dan)* je hebt me toch niet vastgezet? *(hij doet snel een stap naar buiten en meteen weer naar binnen)*

HELEN: Sorry....

DON: Waarvoor? Je staat geparkeerd in de straat....

HELEN: Nee.... ik bedoel, ja. Het is woensdag.

DON: Was me opgevallen.

HELEN: *(probeert te glimlachen)* Koffiemorgen.....

DON: Ben je niet wat vroeg? *(dan, wantrouwig)* Hé, jullie twee zijn toch niet iets van plan? Niet iets georganiseerd voor de anderen? Iets speciaals?

HELEN: Nee.... niets... niets van dat.... *(Maggie loopt naar haar toe, om haar te redden)*

MAGGIE: *(met een lach)* Laat de dame met rust, Don. *(tegen Helen)* Hij plaagt je, liefje.

HELEN: *(nog niet overtuigd)* Oh....

MAGGIE: Als hij een vrouw was, zou er een onaangename naam voor zo'n iemand zijn. *(zonder te waarschuwen pakt Don, Maggie op en zwaait haar in het rond)*

DON: En als Helen hier niet was, zou ik je van het tegendeel bewijzen...

HELEN: Misschien moet ik later terugkomen....

MAGGIE: *(tegen Don)* Zet me neer. *(hij zet haar neer)* Wat een welkom. Kom binnen, Helen. *(ze doet de deur dicht en brengt Helen naar de woonkamer. Don volgt hen)* Kopje thee?

HELEN: Nee, nee, dank je. Ik ben op weg naar de dokter....

MAGGIE: *(achterdochtig)* Oh...

HELEN: Oh.... het is alleen migraine...

DON: Kon Joe je niet iets geven?

HELEN: Heeft hij gedaan. Ging om middernacht terug naar de winkel. Maar het hielp niet. Dus maakte hij een afspraak voor me... met Dr. Stacey.

DON: Wel, ik hoop dat hij je iets kan geven...

HELEN: *(ze wrijft voorzichtig haar voorhoofd)* Hoop ik ook...

MAGGIE: Je komt toch wel?

HELEN: *(nervuus)* Wel..... Als ik me niet echt goed voel...

MAGGIE: *(scherp)* Je kunt ons niet laten zitten. Het is allemaal geregeld. *(Helen weet niet hoe te reageren. Don schiet haar te hulp)*

DON: Kom nu, Maggie... we weten allemaal dat jouw koffie geweldig is. Maar het arme meisje heeft migraine. *(een korte stilte. Don heeft zich ermee bemoeid en zijn inmenging is niet gewenst. Maar Maggie lacht lieflijk en negeert het)*

MAGGIE: Het laatste wat ik wil, is dat jij komt terwijl jij je er niet tegen opgewassen voelt...

HELEN: *(opgelucht)* Oh, nu.... Ik probeer er niet onderuit te komen.

MAGGIE: Natuurlijk doe je dat niet. Tanden op elkaar, meid. *(ze pakt*

haar bij de arm en leidt haar richting voordeur, voordat er nog meer argumenten komen) We kunnen het niet zonder jou doen. Het is belangrijk dat je komt....

DON: In hemelsnaam, voor koffie?

MAGGIE: *(snauwt)* Voor het passen van de kostuums... en een repetitie. Maar ik weet niet, waarom ik de moeite zou nemen, het jou uit te leggen. Je bent er niet het minste in geïnteresseerd... jij wilt zelfs niet komen kijken.

DON: Goed, goed. Ik geef me gewonnen. Ik vroeg me gewoon af, wat jullie van plan waren? Dat is alles..

MAGGIE: *(hij heeft een gevoelige plek geraakt)* Van plan waren? Dat is de tweede keer dat je dat zegt...

DON: *(probeert ervan af te komen)* Sorry....

MAGGIE: Wat probeer jij **precies** te suggereren?

DON: *(zucht)* Niets... niet echt. Het is gewoon dat... er gaan nogal wat geruchten rond over jullie koffiemorgens....

MAGGIE: Waar? In de bar naast de Rode Leeuw? Hebben jullie mannen niets beters om over te praten?

DON: *(haalt schouders op)* Vergeet het. Ik bedoelde... niets... *(kijkt op zijn horloge)* Ik moet gaan... *(hij loopt naar zijn koffer, pakt deze, loopt terug en gaat recht voor Maggie staan)*

MAGGIE: Kom heelhuids thuis....

DON: Dank je.... *(ze slaat haar armen om zijn nek en kust hem. Een snelle kus, maar vol overgave. Tegen Helen)* Zie erop toe, dat ze geen katekwaad uithaalt.... *(een dun lachje van Helen)*

MAGGIE: *(vrolijk)* Oh... er is geen reden om je zorgen om mij te maken. Ik ben een braaf meisje.... *(ze blaast een kus naar hem toe)* ...en ik zal nog zelfs braver zijn, wanneer ik weer aan het werk ga. *(de hele stemming verandert. Hij is er niet blij mee)*

DON: Jij kiest wel je momenten uit, hè?

MAGGIE: Nogal ja... ik zou gedacht hebben....

HELEN: Misschien kan ik beter gaan.... *(maar ze blijft nerveus staan)*

MAGGIE: *(tegen Don)* Misschien kun jij beter gaan..... *(hij ontspant enigszins... maakt zich gereed om te gaan)*

DON: Vergeet alleen niet... jij hebt al een baan....

MAGGIE: *(sarcastisch)* Oh ja... groots. Voor jou zorgen..... Echt stimulerend....

DON: Daar is niets mis mee..... Nee toch, Helen?

HELEN: *(zoals gewoonlijk, niet op haar hoede)* Oh. Wel. Het zit zo... ik werk...

DON: Een paar uur werken in de winkel van je man, zodat hij hem kan

smeren naar de golfclub, is een gigantisch verschil met weer fulltime gaan werken... vind je ook niet?

HELEN: Oh... ja... vind ik ook... inderdaad...

DON: Inderdaad. *(tegen Maggie)* Zie je wel. Helen weet wat het beste is...

MAGGIE: Het is jammer dat jij dat niet weet... *(hij wil hierop reageren, maar besluit dat hij het beste het kan laten rusten. In plaats daarvan knikt hij berouwwol en gaat weg, maar even later steekt hij zijn hoofd om de deur en vraagt)*

DON: Waren dat jouw mensen, die die varkenskop aan de muur spijkerde in de "alleen voor mannen" bar op de golfclub?

MAGGIE: *(opgewekt)* Ik moet er niet aan denken....

DON: Helen?

HELEN: *(schrikt zich rot)* Ik? Joe zou me vermoorden....

DON: Dan zal ik het hem niet vertellen. *(tegen Maggie)* Dag. Hou van je.

MAGGIE: Hou ook van jou. Dag. *(Don gaat af. Even later horen we hem weggrijden. Maggie draait zich om naar Helen)* Goed... Helen...

HELEN: Het spijt me.... jij weet wat voor effect Joe op mij heeft.... Ik kan het niet aan...

MAGGIE: *(slaat haar arm om Helen)* Geen zorgen om Joe....

HELEN: Ik moet gaan... *(kijkt op haar horloge)* mijn afspraak....

MAGGIE: Ik zie je straks....

HELEN: Het wordt toch niet zoals verleden week?

MAGGIE: In de verste verte niet...

HELEN: Joe dreigde dat als hij erachter kwam, dat ik betrokken was bij die varkenskop... hij zou... wel, hij zou zorgen dat Joanna niet meer thuiskomt....

MAGGIE: Dat is iets vreselijks om te zeggen... waarom breek je niet met hem?

HELEN: Hoe zou ik het aankunnen? Op mijn eigen.... *(Maggie knikt, begrijpend)*

MAGGIE: Ga nu snel naar die ouwe Pietlut van een Stacey.

HELEN: *(lacht)* Ja... als je naar hem toegaat voor een gezondheidsverklaring, laat hij je een volledig examen afleggen....

MAGGIE: En kom direct terug.... *(Maggie leidt Helen naar de deur en laat haar uit)* Tot zo. *(ze doet de deur dicht en leunt er een kort moment tegenaan om op kracht te komen. Dan loopt ze snel naar de telefoon en draait een nummer. Even stilte, dan wordt de telefoon beantwoord)*

Jane, met Maggie. Problemen. *(zucht)* Joe heeft Helen de duimschroeven aangedraaid. Hij heeft gedreigd Joanna niet meer

thuis te laten komen. Ik bedoel, één weekend per maand. De schoft. *(even stilte)* Wel, hij geeft haar de schuld, ja toch? Die arme vrouw - alsof het haar schuld is dat ze een verstandelijk gehandicapt kind hebben gekregen. *(zucht)* Nu, ik dacht, misschien zouden we het moeten afblazen... *(ze wordt duidelijk in de rede gevallen)*rustig aan..... ik dacht alleen, dat het allemaal misschien wat snel op elkaar was... zoiets van een week of twee laten rusten. *(dan)* Oké, oké. Ik begrijp jouw standpunt. Ik weet dat jij niemand hebt laten vallen verleden week. *(dan)* Wel, op jouw verantwoording. Zie je nog. *(ze legt neer. Het is te zien dat ze zich zorgen maakt. Ze trommelt met haar vingers op de telefoon. Kijkt op haar horloge en neemt een besluit. Ze loopt naar de boekenkast, naar de hifi-installatie. Opent een lade eronder en begint naar bandjes te zoeken. Ze kijkt naar verschillende, legt ze weer terug. Uiteindelijk vindt ze twee bandjes, stopt ze in de cassette recorder, drukt op een aantal knoppen. Er gebeurt niets. Dan wil ze haastig naar boven gaan, maar dan schiet haar wat te binnen en ze stormt naar de telefoon, neemt de hoorn eraf. Ze legt deze naast de telefoon en staart ernaar. Realiseert zich dat het nogal vreemd staat dat de hoorn ernaast ligt. Dat moet opvallen. Ze aarzelt heel even, stormt dan terug naar de boekenkast, opent een lade en rommelt erin. Dan vindt ze wat ze zocht. Een gum. Ze bekijkt het. Besluit dat het voldoet. Stormt dan terug naar de telefoon. Ze legt het gum op de telefoon en legt de hoorn erop. Ze buigt, met haar oor dicht bij de telefoon. Tevreden dat het werkt en dat de telefoon nu “van de haak” is, haast ze zich naar boven. Gaat af. Het toneel is leeg en stil. Dit zolang mogelijk aanhouden, dan gaat de voordeurbel. Na even verschijnt Maggie boven aan de trap, enkel gekleed in een zijden kimono. Op weg naar beneden bekijkt ze zichzelf in een spiegel en maakt snel haar haar door de war, alsof ze net uit bed komt. De voordeurbel gaat nog een keer voordat ze bij de voordeur is en deze open doet. Alan Sexton, “Godsgeschenk voor vrouwen”. Gekleed in een gilet, bedrukt overhemd eronder, open geknoopt tot aan zijn navel, een gouden St. Christopher medaillon om zijn nek. Een grappig klein hoedje met rand op zijn hoofd. Er volgt een “intense verleidingsscène, tussen een man, die echt gelooft dat geen enkele vrouw hem kan weerstaan en een vrouw, die exact weet hoe ze hem moet verleiden... en in de val moet laten lopen)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto